

man vedtog Grundloven og nu skriver til at skaffe et andet Beviis tilveie. Vi have heller ikke faa Exempler paa, at det nuværende juridiske Beviis har bragt mange underlige, for ikke at sige kummerlige Resultater. Jeg skal ikke paatage mig her at nævne de ikke faa Exempler, der ere komne til min Kundskab; de ville i Forveien være, om ikke alle, saa de fleste af de ærede Herrer bekjendte. Skal imidlertid den offentlige Mening endelig til at deltagte i Lovenes Haandhævelse ligesaavel som i deres Frembringelse og Vedtagelse, forekommer det mig rigtignok, at man skal gaae et Skridt videre, end man navnlig er gaaet i Udkastets § 5. To Aar i Tugthuset eller to Aars Fængselsstraf er, det forstaaer sig, ingen lang Tid, men man glemmer, at selv om En kun har været der i to Aar eller kun i faa Maaneder, er han straffet for hele sin Levetid, og det gjenem mangfoldige gjældende Love; han er og bliver i det Dieblis, han gaaer ud af Fængslet, efterat han har udstaaet sin Straf, efter de bestaaende Forhold, et Udflugt af det borgerlige Samfund. Jeg for mit Vedkommende maa holde paa, at vil man have, hvad ogsaa jeg vil have — jeg glæder mig i højeste Grad og deler Glæden med andre ærede Medlemmer over, at Lovforslaget er kommet frem her i Thinget — Nævningeinstitutionen, saa lad den Bestemmelse, som findes i Grundlovens § 35 og nærmere har fundet sin Fortolkning i Valglovens § 2, være Skjeldet, hvorfra man skal gaae ud; lad alle Lovovertrædelser, der kunne afføies med Mulk, være undtagne fra Nævningeretterne; saasnart man derimod kommer derhen til, at man sigter en Mand for en i den offentlige Mening vanærende Handling, forekommer det mig, at der er den rette Grændse, hvor den offentlige Mening kan træde til, for at bidrage Sit til at gjøre Ret og Skjæl, idet nemlig — jeg gjentager det — det ikke er Straffen alene, det gjælder om, den Tid, den Vedkommende er i Fængsel, men Fremtiden. Hvad er den, der har været i Tugthuset nogle Maaneder eller Aar, naar han kommer ud derfra? Det er, siger man, en ringe legemlig Straf, han har udstaaet, men han er straffet for hele sin Levetid; Samfundet tilgiver ham, ifølge de bestaaende Forhold, aldrig, og Enkeltmand,

Exemplet tro, gjør det ikke heller. Saasnart en Lovovertrædelse er af den Natur, at man kan kalde den en Forbrydelse, er en saadan, at den er vanærende i den offentlige Mening, saa er den efter min Mening i den Grad af Vigtighed for den enkelte Borger, som er sigtet, at det nok er nødvendigt, at den kommer ind for den nye Ret. Det er det ene Punkt, jeg især deleshed har lagt Vægt paa, og paa hvilket jeg ved disse saa Ord har villet henlede det ærede Things Opmærksomhed. — Om det andet Kapitel kunde jeg ogsaa have Ryst til at sige et Par Ord; det er imidlertid behandlet med saa stor Fliid og Omhu, at jeg skal lade det staae hen, ikke skal sige Noget derom.

Der er talt Endeel om Maaden, hvorpaa man skulde behandle dette Lovudkast, og den Skæbne, man skulde sørge for at berede det. For mit Vedkommende staaer det saaledes, at man skal behandle det som ethvert Lovudkast, især da det er hilset med saa megen Glæde. Hvorfor skulle vi have Betyrning for, om det bliver vedtaget saa eller saamange Gange, eller om det nu bliver vedtaget i Landstthinget eller ikke? Lad os behandle det med al den Fliid og Omhu, der staaer i vor Magt, og i den kortest mulige Tid, og lad saa den høitæredede Minister, der har givet os det ihænde, sørge for dets fremtidige Skæbne. Det er efter min Mening et Hjul, vi skulle arbejde paa, der skal komme til at passe ind i en ny Maskine; det er ganske rigtigt, at vi ikke kjende Tegningen paa den hele Maskine eller paa de øvrige Dele, der skulle gaae sammen med det nye Hjul, men det er ikke fri for, at selve Lovudkastet giver smaa Vink i saa Henseende, og selv om man slet ikke havde disse, hvad Fare vilde der saa være ved at vedtage Sagen endelig, om saa skulde være, hvad der ingen Nimenlighed er for vil kunne stee i denne Samling i begge Rigsdagens Afdelinger. Det er ikke første Gang, vi have vedtaget Love, som først skulde træde i Kraft efter flere Aars Forløb; have vi Tillid til, at de kommende Rigsdage og de kommende Lovgivningsmagter ville kunne vedtage saavel denne Lov som de andre i nødvendig Forbindelse med den staaende Love, saa kan man ogsaa have den Tillid til de